

Kendsgerning, at der ogsaa her hjemme, hvor man særlig paa Landet blandt Bønderne er forholdsvis god mod Dyr, daglig foregaar talløse Dyrplagerier, der ere af en helt anderledes raa og oprørende Natur end den ublide Medfart, der efter Sigende er bleven Kaspar til Del. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) var i sit Finanslovforedrag i Fjor inde paa Sagen, og han omtalte, at Professor Goos i sine Forelæsninger over den almindelige Retslære udtalte, at Hovedprincippet i Straffelovens § 297, der omhandler Dyrplageri, er det, at „der bør værnes om den almindelige sympatetiske Følelse, der saares ved Mishandlinger eller grusom og oprørende Behandling af Dyr“, og at det er „alene“ — jeg beder de ærede Medlemmer lægge Mærke til, at der staar: alene — „fra det angivne Synspunkt, at Dyrplageri kan betragtes som retsstridigt“. Professor Bentzon er af samme Mening. I sin almindelige Retslære skriver han: „Vel er det maaske nærmere liggende at tale om et Retsforhold til selve Dyret, men selve Straffen for Dyrplageri opfattes dog tilstrækkelig klart og med tilstrækkelig klare Motiver for Retsordningen, naar Rettigheden findes i andre Menneskers Interesse for, at Plageriet ikke sker — en Interesse, der er sammensat af 1) en umiddelbar Sympati, 2) økonomiske Hensyn (navnlige ved Husdyr) og 3) af Hensynet til, at Dyrplageri kan avle Raahed, og denne kan befrygtes en anden Gang at gaa ud over Mennesker“. Altsaa, efter hvad der doceres i Retslære ved Københavns Universitet, betragtes Dyret selv ikke som noget Retssubjekt. Juridisk set er Dyret kun en Ting; det, der beskyttes, er den almindelige Sædelighedsfølelse, om jeg saa maa sige. Man skønner, at Dyrplageri tilstrækkelig forebygges ud fra den Betragtning, at det er uøkonomisk at mishandle Husdyr, og ud fra den Betragtning, at hvis man lader et Dyrplageri gaa upaataalt hen, kan man risikere, at den ved Dyrplageriet avlede Raahed næste Gang kan komme til at gaa ud over en selv. Men det viser sig desværre, at disse Betragtninger ikke ere tilstrækkelige til at forebygge Dyrplageri. Vore Bestemmelser i Straffeloven om Dyrplageri ere ganske forældede og trænge til at bringes i Overensstemmelse med vor Tids humane Fordringer.

Det veterinære Sundhedsraad, hvis Dom æskes i Dyrplagerisager, har, som det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds har gjort opmærksom paa, Gang efter Gang holdt Haand over dem, der paa

modbydelig og brutal Maade foraarsage Dyrene unødige Pinsler. Jeg tror, at vi i den Henseende burde tage Lære af, hvad der i de senere Aar er foregaaet i Finland. Den finske Paragraf om Dyrplageri lød indtil 1900 saaledes: „Har nogen ved Behandling af eget eller andens Dyr gjort sig skyldig i aabenbar Grusomhed, straffes han med Bøder, ikke over 500 Mark, eller med Fængsel i højst 3 Maaneder.“ De Herrer ville se, at denne Paragraf i Virkeligheden umuliggør al metodisk Dyrebeskyttelse. Ordene „aabenbar Grusomhed“ tillader den mest vilkaarlige Fortolkning, og idet der kun er Tale om egne og andres Dyr, altsaa Husdyr, lades de vilde Dyr ganske uden Værn. Paragraffen blev i 1900 forandret saaledes, at den nu lyder: „Den, som viser Grusomhed mod Dyr, enten med Forsæt eller af grov Forsømmelse, straffes med Bøder ikke over 500 Mark eller Fængsel i højst 6 Maaneder.“ Denne Lovbestemmelse er af stor kulturhistorisk Betydning. Det er ifølge den ikke mere den krænkede Ejendomsret eller den oprørte menneskelige Følelse, som værnes, det er Dyret selv, der forsvares mod Menneskers Grusomhed, med andre Ord: Dyret i Finland er ikke længere en Ting, det er blevet et Retssubjekt. Det glæder mig, at den højt ærede Justitsminister i Dag stillede en Revision af Straffeloven i Udsigt, ved hvilken Lejlighed der forhaabentlig vil blive taget Hensyn til Ønskeligheden af skærpede Straffelovbestemmelser for Dyrplageri.

Vi trænge ogsaa til en Slagtelov. Som bekendt slagter nu enhver, som han finder for godt, idet vor Lovgivning ikke har nogen Bestemmelse om, hvordan der skal slagtes. I denne Slagtelov skulde der være Bestemmelser om, at der skal anvendes Bedøvning ved Skydeapparat paa alle firfødde Dyr, forinden Slagtning maa foretages, og om, at alt Fjerkræ skal slagtes ved Afhugning af Hovedet. Man har jo et fortræffeligt Apparat til Slagtning, saaledes at Dyret ved et Skud bedøves, forinden Slagtningen begynder, men disse Apparater bruges ikke overalt paa vore Slagterier og saa at sige aldrig ved privat Slagtning. Det saakaldte Chikago-System, som er i Brug paa vore Sviner og bestaar i, at Svinene ved Bagbenene hæves opad ved et Dampspil og i lange Rækker føres ind i Slagteriet, hvor de stikkes efter Tur uden forudgaaende Bedøvelse, burde ved Lov forbydes. Vi ere heldigvis ikke komne saa vidt her som i Nordfrankrig og Strassburg, hvor man sømmer Gæssenes Fødder til Gulvet, for at de ikke skulle